

Truhlíky

Můj první pohled při výstupu z autobusu patří našemu balkonu.

Žádná změna.

Od holubů podělané sklo mezi železnými tyčemi a čtyři hnědé truhlíky na kytky.

Prázdné.

Za skleněnou stěnou prosvítá jedna zažloutlá, původně bílá plastová zahradní židle a malý stolek.

Dvě židle jsem uklidil do sklepa poté, co mi došlo, že se Lada se Soňou už nevrátí.

Ty truhlíky jsou už skoro plné, i bez hlíny a kytek.

Po práci trávím na balkoně hodně času.

Pozoruji ruch před domem, koukám na jezdící auta a když kolem přejede červená oktávka, tak to se mnou vždycky trhne.

Moje samota už trvá půl roku.

Sedím za skleněnou zdí plnou holubinců a zapíjím můj podělaný život pivem.

Plíšky od lahví házím do truhlíků.

Kytky už tu žádný nepokvetou.

Výtah mě doveze do třetího poschodí.

Odmykám dveře bytu a hned na prahu mě pohltí jeho prázdno.

Na prázdno je nejlepší plná lahev.

Usedám na balkon a zahajuji moje odpoledne.

Plíšek od piva zacinká v truhlíku a já nenasytně piju moji odpolední svačinku.

Popelník na stolku je plný ještě od včerejška.

Jeden oharek ale místečko najde.

Zapalují si a s obláčky kouře se mi před očima kroužkují vzpomínky na dobu minulou.

Takoví okroužkování poštovní holubi.

„Tatínku, kdy zasadíme s mámou ty truhlíky?“ ptá se Lada a zkoumavě prohlíží Soňou přinesené květináče. Soňa se směje a vysvětluje: „To jsou truhlíky, Lado. Truchlit, to je něco jiného. Truchlit znamená smutek. Truhlíky plné květin přinášejí radost.“

„Dal mi je kolega, stěhuje se a v novém bytě už nebude mít balkon. Je to škoda vyhodit, a navíc tu něco pestrého taky potřebujeme.“ Říká mi Soňa a mrkajíc dodává: „Tu hlínu nám dovezeš autem, že jo, Luko?“

Když byla Soňa v pohodě, tak mě nazývala Luko. V poslední době jsem byl jen Lukáš, anebo pan Bezejmený.

Je fakt, že jsem si s tou hlínou dal na čas.

Uběhla sázecí sezóna jarní i podzimní a truhlíky zůstaly prázdné.

Ježíš, já na to zapomněl, víš jakéj mám teď v práci frmol. Nenervuj mě.

Do vyprázdněného popelníku típu nový oharek.

Nejraději bych s ním zatlačil i všechny nemilé vzpomínky, ale přicházejí bez pozvání, jedna za druhou.

Ještě, že už v domě není ta řecká restaurace, to bych se asi musel odstěhovat.

Místo toho se odstěhoval Janis s mojí Ladou a se Soňou.

Na začátku našeho bydlení tady v domě jsme se u něj dole občas zastavili.

Soňa je velká milovnice ryb a Janisův grilovaný kalmar chutnal výtečně i mně.

Později se z toho stala víkendová tradice.

Nedělní oběd u Janise si pochvalovala i Lada a Soňa aspoň neměla žádnou práci.

Soňa je zdravotní sestra v třísměnném provozu.

Nemá to lehké.

Ale kdo už to má dneska lehké.

Já jsem v kanceláři povýšil na vedoucího plánovacího sektoru.

Pěkně mě to dostalo. O něco lepší plat a mnohem více práce a zodpovědnosti.

Mnoho přesčasů a doškolování.

Skrz všechno plánování v práci jsem si zapomněl naplánovat hezký rodinný život.

Lada na mě kolikrát čekala doma sama. To, když už jsem se zase opozdil a Soňa musela do nemocnice.

Mnohdy jsem ji vyzvedl u Janise. Ve dnech špatného počasí u něj sedávala pravidelně.

Lada se bojí hromů a blesků.

Těch na obloze i těch v mých očích a v ústech.

„Nemůžeš si hrát potichu, kdo to má vydržet, tohle ječení?“

„Tati, to je přece Barunka, má hlad a asi se počůrala“ vysvětluje Lada a drncá dětský kočárek po koberci v obýváku.

Koukám se na fotbal, to je dobrý na nervy.

Hlínu a večeri jsem nakoupit nestihl.

Porada se protáhla až do pozdního odpoledne.

Jekot nepřestává.

Lada chová panenku v náručí a brouká: „Nonono, něco dobrého si uvaříme a hned bude po hladu.“

Tázavě se na mě dívá.

Mně stačí brambůrky a pivo.

Vytahuji z kapsy peníze.

„Tak si skoč pro něco dolů, já jsem dneska nákup nestihl. A přestaň ječet, už toho mám dost!“

Nový plíšek zacinká o svoje sousedy a další oharek plní popelník.

Nasládlým tmavým pivem splachuji hořké vzpomínání.

Na semaforu se zastavila červená oktávka.

V okýnku hlava malého děvčátka.

Lada to není.

Soňa mi ji nechce svěřovat.

Těch plíšků od piva je víc, jak mé zodpovědnosti.

Málo jsem se věnoval. Toužil jsem po kariéře a zapomněl na důležité věci v životě.

Poslední obláček kouře.

Došly mi cigarety.

Opouštím můj posed.

V obýváku zvoní telefon.

Soňa.

„Psala jsem ti esemesku. Už předevidím.“ Spustí vyčítavě.

„Žádná odpověď, a tak Ti volám. Lada má za týden narozeniny. Doufám, že jsi na to nezapomněl.“

Cuknu sebou. Málem jsem fakt zapomněl, ale to Soně říkat raději nebudu.

Lada se narodila 21. března. Na první jarní den. Já jsem ještě v zimním spánku.

Ale zaspat zpackaný život se mi stejně nepodaří.

„Já přece vím.“ Ohradím se.

„Lada si přeje oslavit ty narozeniny s tebou“ zasyčí sluchátko nespokojeně.

„Budeš mít na ni čas, nebo ji mám vysvětlit, že máš jako obvykle spoustu práce?“

„Nene, čas si udělám a něco vymyslím. Jsem moc rád, Soňo. Díky.“

Pokládám sluchátko.

Na tuhle zprávu otvírám ještě jedno pivo. Bez cigaret. Místo kouře vzpomínek plánování oslavy.

Páté narozeniny, polovina prvního desetiletí.
Panenky dostane Lada určitě od obou babiček. Čím bych ji mohl udělat radost?
Zírám přes balkonovou stěnu do oblak, ale nebeských rad se nedočkám.
S tímhle si musím poradit sám.
Odvracím pohled od šedivého horizontu a moje oči zavadí o truhlíky.
Vrásky na čele ustupují úsměvu.
To bude Lada koukat!
Plíšky od piva končí v popelnici.
V zahradnictví nakupuji hlínu a po poradě s prodavačkou červené a bílé zahradní
sedmikrásky. Ty jsou odolné i vůči nočním mrazíkům.
Pouštím se do plnění prvního truhlíku.
Na stole stojí ještě stále ta načatá láhev piva. Při mém sázecím zápolení spadne ze stolu.
Střepy prý přinášejí štěstí.
Nové pivo už nenačínám.
Chci Ladě připravit pěkný dárek.